

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
5 Пж 7208/15
18.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Биљане Суботић, председника већа, судије Весне Тодоровић и судије Ђорђа Јовановића, чланова већа, у парници тужиоца „ДДОР НОВИ САД“ АДО из Новог Сада, Булевар Михајла Пупина бр. 8, против туженог „ТРИГЛАВ ОСИГУРАЊЕ“ АДО из Београда, ул. Милутина Миланковића бр. 7а, ради регреса, вредност предмета спора 512.200,00 динара, одлучујући о жалби тужиоца изјављеној против пресуде Привредног суда у Београду 48 П 7339/14 од 15.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 18.05.2017. године, донео је следећу:

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА жалба тужиоца као неоснована, па се **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Београду 48 П 7339/14 од 15.10.2015. године у ставу I изреке у делу у коме је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да плати тужиоцу износ од 256.100,00 динара са законском затезном каматом од 01.07.2012. године до исплате и у ставу II изреке.

II ДЕЛИМИЧНО СЕ ПРЕИНАЧАВА пресуда Привредног суда у Београду 48 П 7339/14 од 15.10.2015. године у ставу I изреке у делу у коме је одбијен тужбени захтев којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да плати тужиоцу износ од 256.100,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.07.2012. године до исплате и **ОДЛУЧУЈЕ:**

ДЕЛИМИЧНО СЕ УСВАЈА тужбени захтев, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени „ТРИГЛАВ ОСИГУРАЊЕ“ АДО из Београда, ул. Милутина Миланковића бр. 7а да плати тужиоцу „ДДОР НОВИ САД“ АДО из Новог Сада, Булевар Михајла Пупина бр. 8 износ од 256.100,00 динара са законском затезном каматом од 11.07.2012. године до исплате у року од 8 дана од дана достављања писменог отправака ове пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Београду 48 П 7339/14 од 15.10.2015. године у ставу I изреке одбијен је тужбени захтев којим тужилац тражи да се обавезе тужени да му исплати износ од 512.200,00 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2012. године до исплате као неоснован. Ставом II изреке одлучено је да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка.

Благовременом жалбом тужилац побија наведену пресуду, због битних повреда одредаба парничног поступка из члана 373 Закона о парничном поступку и погрешне примене материјалног права, са предлогом да се побијана пресуда преиначи или укине

у смислу жалбених навода. Тужилац у својој жалби посебно наводи да је првостепени суд погрешно применио материјално право и то одредбу члана 178 став 1 Закона о облигационим односима, јер сматра да је у конкретном случају требало применити одредбу члана 178 став 3 истог закона, с обзиром да у поступку није утврђена искључива кривица ниједног од учесника предметне саобраћајне незгоде.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386. став 3. а у вези са одредбом члана 479. став 1. Закона о парничном поступку, Привредни апелациони суд налази да је жалба тужиоца делимично основана.

У поступку доношења првостепене пресуде, нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. Закона о парничном поступку, на које овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности. На друге битне повреде тужилац у жалби не указује.

Према чињеничном стању утврђеном од стране првостепеног суда дана 25.01.2012. године дошло до саобраћајне незгоде у којој су учествовала возила осигурана код тужиоца и туженог и то возило марке „...“ регистарских ознака ..., којим је управљао АА, које је било осигурано код туженог по полиси бр. ... и теретно возило регистарских ознака ... којим је управљао ББ, а које је било осигурано код тужиоца.

На основу садржине изведених доказа, првостепени суд је утврдио да је ... године дошло до саобраћајне незгоде код ... .. у којој су учествовала два возила и то наведено теретно возило којим је управљао ББ и који се кретао из правца ... према ..., као и моторно возило марке „...“ рег. ознака ... којим је управљао АА. У моменту саобраћајне незгоде, теретно возило је било осигурано код тужиоца, а путничко возило било осигурано код туженог. У теретном возилу се, у моменту настанка саобраћајне незгоде, на сувозачевом месту налазио ВВ из ..., док је на сувозачевом месту у путничком возилу била ГГ. Тужилац је по судском поравнању закљученом пред Првим основним судом у Новом Саду, судска јединица у Врбасу П 3363/12 дана 26.06.2012. године, дана 11.07.2012. године исплатио оштећеном ВВ износ од 512.200,00 динара на име накнаде нематеријалне штете и трошкова парничног поступка, а што је првостепени суд утврдио на основу достављених писаних доказа.

Првостепени суд је утврдио да је тужени поступајући по регресном захтеву тужиоца од 11.07.2012. године, исти одбио својом одлуком бр. 2012/0001790 од 19.03.2013. године са образложењем да из достављене документације не може да се утврди одговорност осигураника АА.

Из садржине налаза и мишљења вештака саобраћајно-техничке струке од 12.06.2015. године првостепени суд је утврдио да није било могуће техничким путем утврдити ко је од учесника предметне саобраћајне незгоде својим возилом прешао на супротну страну коловоза и тиме направио пропуст који би био узрочно везан за стварање опасне ситуације и настанак предметне саобраћајне незгоде.

На основу садржине датог налаза и мишљења и садржине исказа саслушаних сведока, првостепени суд је утврдио чињенично стање и на основу овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је нашао да тужбени захтев није основан, односно да тужилац није пружио доказе да је за предметну саобраћајну незгоду искључиво одговоран осигураник туженог у складу са правилима о терету доказивања из чл. 228. и 231. Закона о парничном поступку, па је тужбени захтев одбио као неоснован.

Ценећи наводе из жалбе тужиоца, Привредни апелациони суд је нашао да је првостепени суд доносећи побијану пресуду погрешно применио материјално право из члана 178 Закона о облигационим односима, јер је пресуду засновао искључиво на одредби става 1 овог члана којом је прописано да се у случају удеса изазваног

моторним возилом у покрету који је проузрокован искључивом кривицом једног имаоца примењује правило о одговорности по основу кривице.

Ово са разлога што из утврђеног чињеничног стања, а посебно налаза и мишљења вештака саобраћајно – техничке струке које су без примедби прихватиле парничне странке, произилази да на основу података из списка предмета није могуће техничким путем утврдити ко је од учесника саобраћајне незгоде својим возилом, прешао на супротну коловозну траку и тиме непосредно направио пропуст узрочно везан за стварање опасне ситуације и настанак предметне саобраћајне незгоде.

Одредбом члана 178 став 3 Закона о облигационим односима прописано је да ако нема кривице ниједног имаоца моторног возила, имаоци одговарају на равне делове, ако разлози правичности не захтевају шта друго. Одредбом става 4 истог члана је прописано да за штету коју претрпе трећа лица, имаоци моторних возила одговарају солидарно.

У конкретном случају из утврђеног чињеничног стања у првостепеном поступку, а посебно налаза и мишљења вештака саобраћајно-техничке струке произилази да није било могуће техничким путем утврдити који је од учесника предметне саобраћајне незгоде, својим возилом прешао на супротну коловозну траку и тиме направио пропуст узрочно везан за стварање опасне ситуације и настанак предметне незгоде у којој је повређен сапутник возача теретног возила и коме је тужилац исплатио претрпљену штету.

Имајући у виду да је првостепени суд утврдио да није могуће утврдити постојање кривице на страни оба учесника у саобраћајној несрећи, па у том смислу да тужилац није током поступка доказао постојање искључиве кривице на страни осигураника туженог, произлази да је првостепени суд тиме суштински утврдио да не постоји кривица ималаца моторних возила за настанак саобраћајне несреће, а након чега је извео погрешан закључак одсуство искључиве кривице на страни осигураника туженог потпуно искључује одговорност истог за штету коју је претрпело треће лице. На утврђено чињенично стање и правилним извођењем закључка на основу утврђених чињеница, првостепени суд је требало да примени одредбу чл. 178. став 3 и 4 Закона о облигационим односима. Применом наведене законске одредбе произлази да у конкретној ситуацију за штету коју је поводом предметне саобраћајне несреће претрпео сапутник у једном од возила као треће лице, одговарају оба осигураника на равне делове. Тиме је настало и право тужиоца који је исплатио целокупан износ да тражи од туженог исплату половине плаћеног износа.

С обзиром да тужилац у својој жалби основано указује на чињеницу да у поступку није утврђена кривица ниједног имаоца, ниједног возача, односно власника теретног и путничког возила, другостепени суд је нашао да су због погрешне примене материјалног права на утврђено чињенично стање испуњени услови да се побијана пресуда делимично преиначи у смислу жалбених навода тужиоца и тужбени захтев делимично усвоји за износ од 256.100,00 динара са законском затезном каматом почев од 11.07.2012. године, а да се делимично одбије жалба тужиоца и првостепена пресуда потврди у делу у коме је одбијен тужбени захтев за износ од 256.100,00 динара са припадајућом законском затезном каматом почев од 01.07.2012. године као дана када је тужилац позвао туженог да му штету исплаћену оштећеном лицу, плати и како је то поставио у свом захтеву.

Тужиоцу је у другостепеној одлуци у делу у коме је преиначена првостепена пресуда досуђена камата од 11.07.2012. године како је тужилац тражио и како му и припада применом одредби чл. 277. и 324. Закона о облигационим односима. Како је тужилац у тужби камату и тражио од наведеног датума, а суд је захтев за камату одбио од 01.07.2012. године, чиме је прекорачио тужбени захтев, а ниједна од странака не

указује на ово прекорачење, то другостепени суд у односу на овај део није донео посебну одлуку.

Привредни апелациони суд је нашао да је правилна и одлука о трошковима парничног поступка донета у ставу II изреке првостепене пресуде имајући у виду да парничне странке сnose трошкове штете подједнако, па је правилно и да свака странка сноси своје трошкове парничног поступка и да у том смислу преиначење одлуке од стране другостепеног суда није од утицаја на одлуку о трошковима поступка.

Са свега изнетог Привредни апелациони суд је применом одредбе члана 390. и члана 394. став 1 тачка 3 и 4 Закона о парничном поступку одлучио као у изреци ове пресуде.

ВТ/ИЛ/АБ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Биљана Суботић, с. р.

За тачност отправка